

Maria Balabaș - Ciclam
Seria Proză

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | copertă: Paul Burcia

© Bogdan Al. Balabaș-Mihăescu, pentru ilustrații

Typefaces Minion Pro, Designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALABAȘ, MARIA

Ciclam / Maria Balabaș; cu il. de Bogdan Al.
Balabaș-Mihăescu.- București: Casa de pariuri literare,
2022

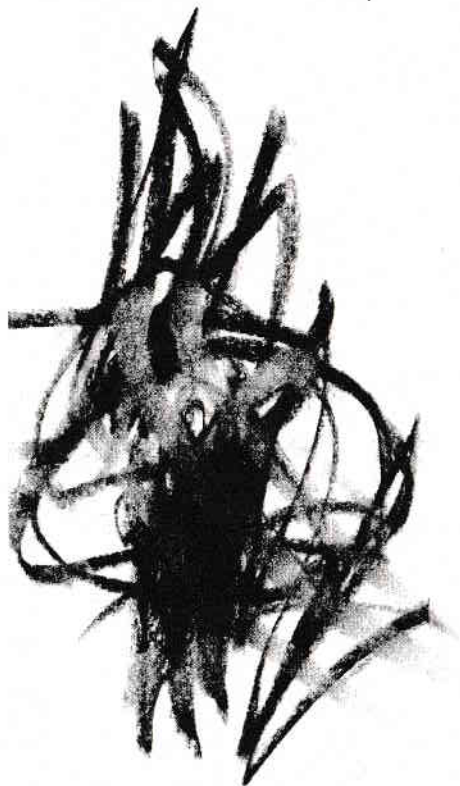
ISBN 978-606-990-457-2

1. Balabaș-Mihăescu, Bogdan Al. (il.)

821.135.1

Ciclam

Maria Balabaș

casa de pariuri literare

Continuăm să trăim în apartamentul nostru cu gratii la ferestre.

Dar nu e treaba noastră, a copiilor, să spunem ceva.

Familia noastră rămâne pe loc, modest și decent.

Casa noastră e o lume neformată, magmatică, în care lucrurile se află ori în veșnicie, ori într-o continuă forfotă. Mobilele nu se mișcă niciodată, însă nu e clar dacă pantofii stau în hol sau oriunde. Se pot întâmpla de toate. Mai ales minuni.

Dumnezeu, cărțile și trecutul sunt mai prezente decât oamenii înșiși.

O senzație de frică. Nu avem nicio putere, nu știm nicio formă de a ne acorda la realitate. *La ceilalți oameni.*

Cu fiecare gest, creăm crevase între noi și lumea exterioară.

Ne spunem în sinea noastră că vrem doar să trăim. Dar cum să liniștești toate apele?

„Noi de ce nu ne mutăm în America?”

Într-o noapte am văzut Sandocan la Grădina Gloria. Când ne-am întors acasă, Tataie asculta Europa liberă în întuneric. Era înainte sau după Revoluție, nu mai știu....

Am văzut fericirea. Avea chipul unei femei cu păr alb, când se scufunda în apa murdară a Gangelui, în Varanasi. Era un copil, în Rwanda. Cânta la un instrument improvizat, o cutie de conserve ruginită de care lipise un băț și între ele o coardă. Cânta și râdea.

Înainte de ei, în lumea mea a trăit fericirea sălbatică a Georgiane. Doar că eu m-am întors la ea mulți ani mai târziu, când doar puțini dintre noi voiam să mai vorbim despre ea și, mai degrabă, nimeni nu mai știa nimic.

Acum știu că noi continuăm să existăm chiar în afara legăturilor esențiale. Simți o mare tristețe, dar continui să te târăști. „Nu mai e”. În viața ta se mai înscrie o lipsă, un gol. Celălalt, oricine ar fi el, nu mai e în viața ta. Îți înveți sufletul să trăiască după. Toată viața înveți să trăiești după.

Sunt cu Mămica la subsol, scotocim. *Badgeturi* de la concerte, cabluri, carnețele de-ale mele, notițe peste notițe,ăștia suntem noi. Nu știu ce căutăm, de fapt. Și-apare punga aceasta cu monezi și între ele – un dolar. O monedă de un dolar. Și amândouă știm că dolarul acesta e de atunci, din vremea americanilor, a walkmanului, a Georgiane. Un dolar vorbind despre o lume de neatins, în '90, dincolo de ocean puteai fi liber, dincolo de ocean erai fericit, dincolo de ocean Tataie ar fi zburat cu aeroplanul, dincolo de ocean Georgiana ar fi avut o familie, dincolo. O amuletă e dolarul acesta. Să-l pun lângă piept, într-o pungă din piele, să-l țin aproape, să-mi dea putere.

Nu ne putem fâli cu mare lucru. Umblăm în maiee și în chiloți, în papuci și nespălați.

La un geam iese o femeie să scuture cearceaful. Pe stradă trece nebunul cartierului. Vorbește singur. Geamuri deschise, perdele abia mișcându-se. Televizoare aprinse, zumzăitoare. Noi stăm în fotolii și moțaim.

Povestea încă zgârie, nu a trecut *de tot*, deși sunt atâția ani de atunci. Încă nu pot vorbi despre ea, mă simt ca fata de împărat în timp ce tricotează cămăși de urzici pentru cei 11 frați ai ei, păstrând tăcerea, ca să-i salveze de la a mai fi lebede. Încă am bășici pe degete, încă nu mă simt dezlegată.

Duminica, Tati face hamburgeri. Pregătește carnea, face cartofii prăjiți, salata de varză, maioneza, ketchupul. Le așează pe toate pe farfurie, iar noi venim și alegem din fiecare și ne facem hamburgeri în colț de pâine și sunt buni. Tati e fericit și ne mângâie pe păr. Doar uneori se întâmplă să hălăduiască singur prin copilăria lui și să ajungă într-un spațiu sidefiu, unde năframele și covoarele miros a stătut și a oameni de demult, casa unde a copilărit, o casă unde nu

te poți întoarce, nici chiar el nu merge cu totul înapoi, doar lasă pe holurile noastre să plutească senzația unui spațiu străin, unde noi, copiii lui, nu știm să ajungem.

Trec pe hol, unii pe lângă alții, niciodată nu se întâlnesc de adevăratele unii cu alții. Fiecare dintre *ai noștri* vine din altă parte, unii sunt mai vorbăreți, alții mai tăcuți, unii privesc cu speranță, Tati cu resemnare.

Merg prin casă îmbrăcată în rochia lungă, de catifea grea, grenă. Mi-am pus și tocuri. Sunt o copie firfirie a mamei mele.

Cineva a spus că fiecare copil sugă în ritmul său din sânul mamei. Fiecare dintre noi se naște știindu-și ritmul. Buzele poartă mișcarea între-gii ființe. Din mișcarea aceasta se vor naște mai târziu dansul, cuvintele, muzica, dragostea, viața întreagă. Mă uimește că țin la sân un copil și, în timp ce eu mă umplu de plăcere, tu înveți despre tine, prin laptele meu.